

Din Egipt spre Canaan

Stânca lovită

„Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu“ (Psalm 42.2). „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut în zori de zi; sufletul meu însetează după Tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pământ sec și uscat, fără apă“ (Psalm 63.1).

Acestea sunt cele mai elementare condiții de viață ale sfinților lui Dumnezeu în pustiu. Viața aceasta este viața divină și cerească, al cărei izvor și origine este Însuși Dumnezeul cel viu. Într-adevăr, putem spune că ea vine de la Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu. Așa cum apa se ridică până la punctul ei de pornire, tot așa străduințele și dorința acestei vieți se îndreaptă spre Dumnezeu, de la care a venit; nimic altceva n-ar putea oferi omului nou din cel credincios adevărată satisfacție. Formele moarte și ceremoniile religioase pot satisface sufletul care nu are viață, ci doar trăiește cu numele, dar care totuși este mort. Dar sufletul născut cu adevărat din cer va înseta ca cerbul după ape, va înseta după o relație directă și personală cu Dumnezeu și va pătrunde prin toate puterile potrivnice ale întunericului, până ce va atinge ținta sa. Așa se vor petrece lucrurile cu fiecare copil al lui Dumnezeu. Este unul din semnele caracteristice, care fac deosebirea dintre copilul lumii și copilul lui Dumnezeu, între cei care poartă în ei viața lui Hristos și cei care sunt morți în păcatele lor.

Astfel de gânduri se ridică în sufletele noastre, când citim versetele introductive din Exod 17 și vedem în fața noastră o tabără care murmură în mijlocul unui pustiu gol, fără nicio picătură de apă. Ceea ce i-a făcut să murmure a fost necredința, pentru că ochiul lor se întorsese de la Dumnezeu, și tocmai plângerea lor era o dovadă pentru faptul că lăsaseră în urmă Egiptul și acum se găseau în pustiu. Niciodată nu citim despre egipteni că s-au tânguit în acest mod; nici chiar fiii lui Israel nu au făcut acest lucru, cât timp au fost la râul Egiptului. Acum însă se găseau într-o stare de urgență, când credința lor era pusă la încercare și când poporul a eșuat, din păcate, ca de atâtea ori. Fără să țină seama de murmurele lor, Domnul era aproape de ei și era gata să alimenteze tabăra însetată cu apă, așa cum mai înainte le-a potolit foamea cu mană (capitolul 16).

Și noi am experimentat această situație de multe ori, de când am pășit în călătoria noastră prin pustiu. Moise a primit porunca să ia toiagul, cu care schimbase râul Egiptului în sânge, și să lovească stânca la Horeb. Stânca a fost lovită, și din ea a curs apă. Același toiag, care a adus egiptenilor judecată, a fost folosit în har pentru a aduce miilor de israeliți învierea necesară.

Însemnătatea spirituală a acestei relatări este foarte simplă. „Stânca era Hristosul“ (1 Corinteni 10.4), Hristos, care a fost lovit la cruce cu judecată spre binecuvântarea noastră. Apa este o imagine a Duhului, pe care L-am primit ca rod al morții lui Hristos și a lucrării Sale împlinite pe deplin. Dacă stânca nu ar fi fost lovită, apa nu ar fi putut curge din ea; dacă Domnul nostru iubit nu ar fi suportat pentru noi loviturile judecării, nu ar fi fost pentru noi nicio salvare, nu am fi avut Duhul Sfânt. Dar mulțumiri să-I fie aduse Numelui Său incomparabil, El, Cel „lovit“ odinioară de Dumnezeu, este acum înălțat sus în ceruri. Duhul a venit jos pe pământ ca mărturie a înălțării Sale și a curățirii păcatelor noastre (Ioan 7.39; Evrei 10.15) și locuiește în toți credincioșii ca Cel care promovează și întreține viața lor spirituală.

Citim că israeliții au băut toți aceeași băutură spirituală (1 Corinteni 10.4), iar despre credincioșii de astăzi citim că toți au parte din același Duh. Acesta este dreptul de naștere și moștenirea fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu. Nu există niciun om care crede în Hristos, care nu a primit Duhul. Știm că sunt unii care tăgăduiesc acest lucru și învață că o anumită parte din poporul lui Dumnezeu nu a primit pecetea Duhului Sfânt. Dar aceasta este în contradicție cu învățătura Cuvântului și cu experiența sfinților. În Cuvânt citim: „Tuturor celor ce L-au primit (pe Hristos), le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12); „pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: Ava, Tată!“ (Galateni 4.6). Nu pentru că ați primit învățătura cutare sau cutare sau pentru că

aveți o anumită măsură de devotament sau sfințenie, ci „pentru că sunteți fii“ și „toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus“ (Galateni 3.26). „Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu“ (Romani 8.16) și: „dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui“ (Romani 8.9).

Dar trebuie să ținem seama de anumite deosebiri. Scriptura face deosebirea între credincioși care „au primit Duhul“ și cei care „erau umpluți cu Duh“ (a se compara 1 Corinteni 2.12 și Efeseni 5.18). Acolo se face o deosebire și între viață și dezvoltare. Viața este la toți la fel, dar dezvoltarea acestei vieți diferă de la unul la altul. Duhul lui Dumnezeu locuiește în fiecare copil al lui Dumnezeu, dar acesta se poate descoperi în forme foarte diferite. Copilul nou-născut are viața în Hristos, și nu există o altă viață. Expresii ca „viață superioară“ sau „viață de sfinți“ sunt greșite. Ele conțin gânduri care nu sunt după Scriptură. Viața poartă la toți același caracter, chiar dacă dezvoltarea și descoperirea ei arată altfel la fiecare în parte. Scriptura vorbește despre cei fără putere și cei tari (Romani 15.1), despre cei carnali și despre cei spirituali (1 Corinteni 3.1), dar aici este vorba despre problema dezvoltării, și nu despre caracterul vieții primite. Unii au un mers înapoi sub influența lumească și a învățăturilor false, așa ca în cazul corintenilor și al galatenilor; alții, ca tesalonicenii, arată o dezvoltare rapidă și sunt bogați în darurile Duhului. Aceste deosebiri se fac și cu privire la Duhul Sfânt. Ștefan și Barnaba erau bărbați plini de Duhul Sfânt (Fapte 7.55; 11.24), în timp ce unii corinteni erau ca niște prunci, certându-se și invidiindu-se (1 Corinteni 3.1-3), dar chiar și lor li se adresează cu „sfinți în Hristos Isus“ și sunt numiți sfinți – trupul lor este denumit templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 1.2, 6; 6.13). Cu toții cunoaștem deosebirea dintre un pârâiaș și un râu mare, care trece peste malurile sale, chiar dacă este aceeași apă în ambele. Să facă Domnul ca și noi să fim plini de Duhul Sfânt (Efeseni 5.18) și să umblăm în Duhul (Galateni 5.16). Aceasta ne-a poruncit Dumnezeu; iar cei care au făcut prin har această experiență prețioasă, vor vorbi cel mai puțin despre ea. La fel ca la Moise, când a coborât de pe munte, iar fața lui strălucea, tot așa vor observa toți, fără să fim nevoiți să le povestim despre ceea ce am experimentat; faptele vorbesc pentru sine. Sufletele însetate cu care ne întâlnim pe drumul nostru prin pustiu vor avea și ele binecuvântare din aceasta, pentru că atunci când noi înșine bem din izvor, din noi vor curge râuri de apă vie (Ioan 7.37, 38). Aceasta este marea problemă a timpului nostru printre toți cei care slujesc din Cuvânt și predică lumii Evanghelia. Să ne ferească Domnul să ne mulțumim cu o predică legalistă, ce fură puterea înviorătoare și dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu! Pentru a umbla cu Dumnezeu și pentru a-I sluji trebuie să ținem seama de îndemnurile importante: „Nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu“ (Efeseni 4.30), „nu stingeți Duhul“ (1 Tesaloniceni 5.19). Dar, ah, de câte ori nu facem aceste lucruri, și tocmai în aceasta constă cauza pentru slăbiciunea și lipsa noastră de roadă!

În Numeri 20.7-11 este amintită încă o dată stânca. Aici i se poruncește lui Moise: „...vorbiți stâncii înaintea ochilor lor și ea își va da apele.“ Stânca nu trebuia să fie lovită pentru a doua oară; ea a fost lovită o dată pentru totdeauna, iar acum se spunea: vorbiți stâncii. Dar Moise a vorbit în mod necugetat către popor și a lovit stânca. El a fost neascultător față de Dumnezeu și de aceea nu a avut voie să intre ca și conducător al poporului în țara Canaan. Stânca noastră a fost lovită o dată pentru totdeauna, iar ca rezultat ne-a fost dat Duhul Sfânt. Noi nu trebuie să-L rugăm să vină jos sau să-I cerem lui Dumnezeu să-L trimită, ca să locuiască în noi. Ca mărturie a curățirii noastre desăvârșite de păcate (Evrei 10.15), ca pecete a salvării noastre actuale și ca garanție pentru slava noastră viitoare, Duhul Sfânt este în noi. Așa cum o fântână oferă florilor din grădină umiditate și cum un râu, care curge prin câmpie, face ca semințele să încolțească și să crească, până aduc roadă, tot așa lucrează Duhul lui Dumnezeu în cei credincioși. Cine este aproape de Dumnezeu și vorbește stâncii, nu va duce lipsă de apă; frunzele sale vor fi verzi ca ale palmierului și va fi plin de forță de viață. Cuvintele pe care le rostește vor fi o înviorare pentru sfinții oboseți și un râu al vieții pentru păcătoșii însetați. Sufletul său va fi ca o grădină udată și ca un izvor de ape, ale cărui ape nu înșală (Isaia 58.11).

Drag cititor tânăr, tinde să cunoști plinătatea Duhului lui Dumnezeu, să bei din râul adânc, care dă sănătate și aduce rod, și evită tot ce ar putea să te abată de lângă Cel care este izvorul vieții, pentru a te duce la fântânile sparte ale lumii, care nu îți vor putea da nicio satisfacție (Ieremia 2.13).

Război cu Amalec

După ce au strâns pentru prima dată mana și după ce au băut pentru prima dată din izvorul care curgea din stânca lovită, Israel a avut parte de ceva cu totul diferit. Fiii lui Israel s-au întâlnit cu primul lor dușman și au fost nevoiți să ducă prima lor bătălie ca răscumpărați ai Domnului. Ei ar fi dorit să intre în pace în patria lor Canaan. Ei n-au deschis lupta, nu ei erau cei care atacau. Amalec, o rudă apropiată a lui Israel, un strănepot al lui Esau, care devenise un popor puternic și războinic – „întâiul dintre națiuni“ (Numeri 24.20) –, a ieșit să blocheze drumul poporului Israel și să se războiască cu el în pustiu. Să reținem că acest atac unilateral a venit de la Amalec și nu de la Israel. Scopul lui Amalec era să distrugă poporul lui Dumnezeu. Amalec s-a folosit de o viclenie, pentru că citim: „i s-a împotrivit pe drum“ (1 Samuel 15.2). A fost și un atac laș, pentru că mai întâi au fost atacați cei slabi, oboșiți și trudiți, iar spatele oștirii a devenit prada lor (Deuteronom 25.17, 18). Învățăturile pe care le putem extrage de aici sunt multiple și importante. Ele țin de lucrurile care au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca să fim echipați pentru lupta în pustiu.

Am putea privi mai întâi această luptă în legătură cu Israel și apoi ca o imagine a unei lupte, pe care o are de dus orice credincios.

Dușmănia lui Amalec față de Israel nu era un lucru nou. Ea era doar urmarea unei certe mai vechi între cel mai în vârstă și cel mai tânăr, între copilul cărnii și copilul promisiunii, așa cum o vedem la Ismael când l-a urmărit pe Isaac, la Esau când s-a certat de la naștere cu Iacov; acum vedem aceasta la Amalec, care a pornit contra noii națiuni răscumpărate și puse deoparte, pentru a fi poporul ales al lui Dumnezeu.

Cât timp poporul Israel a fost în robia egipteană, nu au existat lupte. Amalec a rămas pașnic la locul său, iar dușmănia sa a stagnat. Dar imediat ce s-a săvârșit salvarea și punerea deoparte pentru Dumnezeu, imediat ce israeliții au gustat mana și au băut apa, Amalec a pornit împotriva fiilor lui Israel, ca să lupte contra lor. Aflăm astfel că Amalec era dușmanul unui popor salvat și pelerin, că războiul era necunoscut în zilele robiei și că eliberarea de sub robia lui faraon a premers războiului cu Amalec.

Aplicația corespunzătoare în istoria și experiența copiilor lui Dumnezeu este impresionantă și plină de învățăminte. Amalec, care înseamnă „poporul care linge; care stoarce poporul“, este o imagine a cărnii. Lupta de la Refidim contra lui Israel indică spre lupta pe care o cunosc numai cei care au fost răscumpărați pentru Dumnezeu, care au fost eliberați de sub puterea întunericului și au fost separați de această lume rea. Cei care nu sunt întorși la Dumnezeu nu cunosc nimic din aceasta; ei se găsesc sub robia cărnii, ei împlinesc plăcerile sale și îi fac voia. Carnea nu luptă deci contra supușilor săi, ci ea îi stăpânește. Dar din momentul nașterii din nou și a locuirii Duhului Sfânt în omul credincios, începe lupta cu carnea. Sufletul nou-născut, care trăiește pentru Dumnezeu și umblă pe calea cerească, dorește să se hrănească cu mana (Hristos) și să bea apa din stâncă (Duhul Sfânt), fără să fie tulburat; dar carnea nu permite așa ceva. „Carnea pofteste împotriva Duhului.“

Primul atac al acestui dușman viclean este o surpriză pentru tânărul credincios. El și-a început călătoria prin pustiu cu o cântare, lanțurile robiei au fost zdrobite; a mâncat din pâinea cerească și a băut din izvorul înviorător. Păcatele și grijile zilelor de odinioară au trecut și nu mai dorește acele lucruri, care l-au ținut odinioară prizonier în această lume. Dacă nu i-ar aduce aminte tufișurile spinoase din jurul său unde se află, atunci ar uita aproape că această lume este

un mare pustiu. Atât de mare este bucuria sa și atât de mulțumit este sufletul său, încât merge netulburat pe calea sa cu Dumnezeu.

Deodată apare dușmanul și se dezlănțuie o luptă aprigă. Un oarecare obicei din trecut își revendică puterea; o oarecare pornire rea pătrunde în gândurile sale ca un meteor; o plăcere carnală își anunță dreptul ei la viață. Efectul asupra tânărului credincios este înfricoșător. Nu s-a așteptat la așa ceva; el considera că aceste lucruri țin definitiv de trecut. Ca o creatură nouă în Hristos și ca un copil al lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfânt, credea că firea sa, carnea, ori murise, ori încetase să mai fie activă în el. De la întoarcerea sa la Dumnezeu, totul a fost liniștit și plin de pace în jurul său, încât a crezut că firea sa a fost nimicită cu totul. Dar ah!, nu era așa. Firea aștepta ispititoare, trădătoare și vicleană o ocazie, pentru a ataca viața născută din Duhul, omul nou, care este creat după chipul lui Dumnezeu în dreptate și sfințenie (Efeseni 4.24), și pentru a lupta contra Duhului lui Dumnezeu, care locuiește în copilul credinței.

Carnea și duhul nu au nimic comun, așa cum Amalec și Israel în pustiu nu aveau nimic comun. Duhul lui Dumnezeu nu înlătură carnea din omul credincios, nici nu o ia asupra Sa. Ea nu poate fi alungată, nici nu poate fi îmbunătățită. Ea este rea și va rămâne rea, în dușmănie cu Dumnezeu. Dumnezeu ne-a spus să nu ne încredem în ea (Filipeni 3.3), să nu purtăm grijă de carne (Romani 13.14), nici să nu ne punem mădulele în slujba nedreptății (Romani 6.13). Carnea se va împotrivi întotdeauna, dar ea nu trebuie să ne subjuge. Ea va lupta întotdeauna contra noastră, dar nu trebuie să ne biruie, pentru că Domnul oștirilor, care este puternic în luptă, stă de partea noastră și ne dă victoria.

Israel nu era pregătit pentru lupta cu dușmanul. Amalec era „întâiul dintre națiuni“ (Numeri 24.20), un popor obișnuit cu lupta.

Israel nu cunoștea războiul (Exod 13.17) și nu avea experiență în mânărea sabiei și a scutului. Dacă lupta ar fi depins de raportul forțelor, Israel ar fi suferit fără îndoială o înfrângere. Dar Domnul nu putea permite așa ceva. Chiar dacă erau slabi și nepregătiți pentru luptă, o națiune tânără, totuși erau poporul lui Dumnezeu. Ei au fost răscumpărați, puși deoparte pentru El. Brațul Său S-a descoperit la eliberarea lor din mâna lui faraon, iar El nu a privit nici acum liniștit, cum poporul era atacat de Amalec. Puterea Sa a bătut pentru ei oștirea lui faraon; aceeași putere trebuia să-i conducă acum spre victoria asupra lui Amalec. Această învățătură este de o mare valoare pentru cei mântuiți. În anumite perioade se pare că dușmanii lor îi vor înghiți în curând. Dacă ar depinde de ei, s-ar putea foarte ușor petrece așa ceva. Păcatul cărnii este un împotrivor puternic și neobosit. Experiența sa îndelungată face ca tânărul credincios să i se pară o pradă ușor de învins. Dar Domnul oștirilor stă în spatele credinciosului. Puterea divină este de partea sa. Puterea care L-a înviat pe Hristos din morți, este acum activă în cel mai slab sfânt (Efeseni 1.19 și 3.20), iar această putere este tăria sa în luptă. Lăudat să fie Dumnezeu! Victoria finală este sigură; pentru un timp s-ar putea să pară că Amalec are superioritatea, dar la sfârșit va cădea (Numeri 24.20).

Modul în care a fost câștigată victoria conține învățături importante pentru copiii lui Dumnezeu. Câmpul de bătălie se întindea pe o zonă cu vârfuri și cu văi. Pe vârful muntelui stătea Moise și ținea toiagul, simbolul puterii Domnului. În vale, Iosua mânua sabia contra armatelor lui Amalec. Cât timp mâinile lui Moise țineau toiagul, victoria era de partea lui Iosua; dar imediat ce mâinile lui Moise se lăsau în jos, Amalec câștiga. În Moise, care stătea pe munte, avem imaginea unui credincios care este în părtășie cu Dumnezeu. Cât timp este acolo și își ridică mâinile, știind care este necazul său, are puterea lui Dumnezeu de partea sa. „Când sunt slab, atunci sunt puternic“ este experiența unui sfânt, care stă pe munte și ține în mână toiagul lui Dumnezeu. Dar omul nu este obișnuit să stăruie în această poziție; el are nevoie de sprijin, altfel mâinile sale amortesc. Aaron (cel înălțat) și Hur (cel născut liber) au stat alături de Moise și i-au ținut mâinile sus, până ce bătălia dusă de sabia lui Iosua a fost câștigată. Aceasta este cel puțin o ilustrare, dacă nu un exemplu despre cei doi avocați sau ajutoare, care sunt date credinciosului, pentru a fi rezistent și tare în lupta în pustiu. Credinciosul are pe de o parte un Mare Preot dincolo de perdea, care mijlocește pururea pentru el (Evrei 7.25), un Mijlocitor la

Tatăl, pe Isus Hristos, Cel drept (1 Ioan 2.2). Acolo, problema sa este cel mai bine reprezentată prin imaginea lui Aaron. „Eu te voi întări, și te voi ajuta, și te voi sprijini cu mâna dreaptă a dreptății Mele“ (Isaia 41.10).

Pe de altă parte are „pe celălalt mijlocitor“, despre care citim: „În același fel și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, pentru că noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui, dar Duhul Însuși mijlocește cu suspine de nespus“ (Romani 8.26). Astfel, credinciosul poate avea victoria cu un Mijlocitor la Dumnezeu și cu un alt mijlocitor de la Dumnezeu, care locuiește în el. Dar mai există un punct de vedere în această bătălie. Iosua, care mânuia sabia contra lui Amalec, este o imagine a credinciosului, care aplică sabia cu două tășuri a Cuvântului lui Dumnezeu (Evrei 4.12) contra propriei sale cărnii, omorând plăcerile sale (Coloseni 3.5), dărâmand raționamentele sale (2 Corinteni 10.5) și nemaicuetând la ceea ce este de la carne (Romani 8.5). Această luptă nu este imaginară, ci reală, și tocmai cel care este obișnuit să stea pe munte cu Dumnezeu, va ști cel mai bine cât de aspră este lupta în vale cu acea carne, care este în dușmănie cu Dumnezeu și va fi întotdeauna. Să nu se lase nimeni dus în eroare prin teorii sentimentale și unilaterale că ar fi o „odihnă în credință“, unde nu există luptă. Limbajul poeziilor și mistica vorbesc probabil de locuri în care dușmanul Amalec nu poate ajunge, dar războinicul din pustiu își aduce aminte de cuvintele rostite în acea zi: „Domnul va purta război cu Amalec din generație în generație“ (Exod 17.16) și ține sabia mereu pregătită. Mai târziu citim din nou despre Amalec, care a pășit ca dușman al lui Israel. Împăratul Agag a fost cruțat de Saul; Saul a păstrat ce a fost mai bun dintre vite și oi sub pretextul de a-I aduce Domnului o jertfă (1 Samuel 15.9-15). De aceea, Saul a fost lepădat și a pierdut împărăția; el, care a cruțat pe Amalec de sabia Domnului, a ajuns să fie până la urmă omorât de mâna unui amalecit (2 Samuel 1.8-10). Mardoheu a avut o altă gândire: el a refuzat să-l recunoască pe agaghit ca stăpânul său și să se plece înaintea sa. Chiar dacă acela era într-o poziție deosebită prin favoarea împăratului, ochiul lui Mardoheu a văzut în mândrul Haman pe cel care subjugă poporul Israel și pe dușmanul lui Dumnezeu (Eстера 3.1-6). Atunci, dar și astăzi, ascultarea va fi victorioasă. Israel, reprezentat de Mardoheu, chiar dacă era prizonier într-o țară străină, L-a cinstit pe Dumnezeu și a avut victoria. Amalec a fost doborât în persoana mândrului agaghit.

Sinai

După lupta și victoria de la Refidim, Israel a trebuit să facă o altă experiență. În capitolul 18 din cartea Exod este prezentată o imagine a Împărăției de o mie de ani, în care păgânii, reprezentați de Ietro, se bucură de bunătața Domnului revărsată asupra lui Israel. Semințiile adunate, care trecuseră prin suferințe și încercări, reprezintă acea națiune din zilele viitoare, după încercările îngrozitoare ale marelui necaz, stând în jurul lui Mesia, Împăratul său, în timp ce în Sefora și fiii ei se poate recunoaște Biserica, Mireasa lui Hristos. Aici, ca și în alte locuri în călătoria prin pustiu, se vede o rază din slava viitoare, însă doar ca o apariție trecătoare a soarelui într-o zi înnorată. Calea pustiului cu împotrivirile și luptele sale stătea din nou înaintea lor; astfel au ajuns în pustiul Sinai și și-au întins tabăra în fața muntelui lui Dumnezeu. Acolo îi aștepta lucruri mari și învățături, care nu trebuiau să fie uitate niciodată de ceata pelerinilor. Și astăzi există astfel de perioade în viața sfinților. Atât fiecare în parte, cât și în comun, trebuie să ne întindem tabăra și să ascultăm vocea care ne vorbește. Slujba și lupta trebuie să înceteze, și adesea, în pustiuri mult mai mari decât la Horeb, Cuvântul despre Lege și har vorbește cu putere poporului Domnului. Dar nu trebuie să ne temem, pentru că Cel care vorbește nu ne vorbește cu mânie, ci ca un tată cu copiii săi, spre bucuria și binecuvântarea lor.

Vestirea Legii

Vestirea Legii este unul dintre primele evenimente, care ni se relatează de la Sinai. Pentru Israel, aceasta a însemnat începutul unei noi perioade în relația sa cu Domnul. Până atunci, israeliții s-au aflat sub **har**: păcatele și murmurele lor au dus la o nouă descoperire a mâinii pline de har a Domnului. Până atunci, binecuvântarea le-a fost dată fără nicio condiție, în ciuda eșecului lor: Domnul i-a susținut cu mâna Sa și a împlinit promisiunea, pe care a dat-o părintelui lor, Avraam (Geneza 15.13-14). „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine“ (Exod 19.4); aceste cuvinte descriu într-un mod plăcut relația Domnului cu poporul Său. Acum binecuvântarea depindea de **ascultarea** lor. „**Dacă** veți asculta de glasul Meu cu adevărat și **veți păzi** legământul Meu, **veți fi** comoara Mea deosebită dintre toate popoarele.“ Poporul, care nu putea aprecia corect nici capacitățile sale, nici ce fel de cerințe îi impunea Dumnezeu cel sfânt, a acceptat imediat condițiile și a spus: „**Tot** ce a zis Domnul vom face.“ Nu putem intra aici în amănunte referitoare la natura și cerințele Legii și la eșecul omului de a le ține, precum și la blestemul și condamnarea, care vin nemijlocit asupra celui care încalcă Legea. Dorim aici să amintim pe scurt mărturia Cuvântului referitoare la relația credinciosului, pe care o are înainte și după întoarcerea sa la Dumnezeu.

Există o deosebire între lege ca și principiu al acțiunii divine cu omul și Legea dată poporului Israel la Sinai prin Moise. Există o deosebire remarcabilă și între perioada Legii și perioada harului. Legea ca atare caracterizează acțiunea lui Dumnezeu în orice timp. El nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, iar El dă porunci în toată Împărăția Sa. Cerul și pământul, Israel și națiunile, sfinții și îngerii sunt supușii domniei Sale. Dumnezeu a adresat de trei ori prin gura lui Daniel următoarele cuvinte către mândrul împărat păgân Nebucadnețar: „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă oricui vrea“ (Daniel 4.17, 25, 32), iar acestea au valabilitate pentru toate timpurile. Legea (în sens restrâns) a fost dată într-o anumită perioadă unui popor deosebit, cu un scop special. De la Adam până la Moise nu a existat o astfel de Lege (a se compara cu Romani 5.13, 14). Perioada Legii este marcată clar. „Legea a fost dată prin Moise“ (Ioan 1.17). „Până când urma să vină Sămânța căreia i s-a făcut promisiunea“ (Galateni 3.19). Apoi au venit harul și adevărul prin Isus Hristos. Relația actuală a lui Dumnezeu cu oamenii se află încă sub har. Legea nu a fost dată pentru salvarea oamenilor. Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege (Galateni 3.19). „Legea a intervenit, ca să prisosească greșeala“ (Romani 5.20). „Porunca este sfântă și dreaptă și bună.“ Omul este păcătos, iar pe baza cunoașterii a ceea ce cere Dumnezeu de la el prin poruncă, știe că „păcatul a devenit peste măsură de păcătos“ (Romani 7.13). Întreaga lume, după ce a fost descoperită, după ce a fost verificată și reverificată, stă sub judecată înaintea lui Dumnezeu (Romani 3.19; 5.12), fără să poată rosti vreun cuvânt. Cât de ciudat este faptul că ceea ce a dat Dumnezeu, pentru a dovedi omului stricăciunea și condamnarea sa, a fost folosit de către om ca mijloc pentru a ajunge în cer prin fapte! Dar aceasta este absurditatea omului! Dumnezeu i-a dat Legea, omul a promis să o țină, dar chiar înainte să ajungă la el Legea pe tablele de piatră, omul a păcătuț public și cu bună știință contra primelor trei porunci (a se compara Exod 20.3-5 cu Exod 32.1-5). Dumnezeu vestește salvarea prin har (Tit 2.11), iar omul încearcă să o primească ținând bucațele din Legea încălcată (Luca 18.11, 12).

Pentru credincios, Legea cu cerințele sale nu mai are caracterul de groază. El știe că toate revendicările Legii au fost împlinite pentru el în Hristos. „Pentru că, ceea ce Legea **nu putea să facă**, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne“ (Romani 8.3). „Pentru că Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede“ (Romani 10.4). Prin Hristos, credinciosul a murit față de Lege: aceasta nu mai are niciun fel de revendicări asupra lui. El este capabil să o întâmpine și să spună: „Pentru că eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu“ (Galateni 2.19). „Am fost răstignit cu Hristos“ (Galateni 2.20). Legea nu poate să ceară ceva de la un om mort sau să condamne un om mort, iar credinciosul a fost făcut

„mort față de Lege, prin trupul lui Hristos“ (Romani 7.4). El este acum înviat împreună cu Hristos, posedă o viață nouă și este supus unui nou Stăpân. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții“ (Romani 8.2); așa vorbește sufletul său, iar credinciosul a experimentat acest lucru.

Dar se spune că Legea este regula de viață a credinciosului. Aceasta este exact ceea ce doreau galatenii să facă din Lege. Ei au început în har, dar s-au întors la Lege ca și regulă de viață. Dar Dumnezeu ne spune: „nu sunteți sub Lege, ci sub har“ (Romani 6.14). Credinciosul este un copil în Casa Tatălui (Luca 15.32; 1 Ioan 3.1) și este supus ordinii Casei. El este strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui (Coloseni 1.13); el mărturisește și recunoaște pe Isus ca Stăpân al său (1 Corinteni 12.3; Filipeni 3.8); toate acestea aduc cu sine responsabilitate. Dar motivul pentru ascultarea sa este dragostea. Relația sa nu este aceea de rob, ci de fiu. El slujește ca unul care are acces liber la cercul cel mai restrâns de favoare și dragoste divină. El nu este o persoană fără lege, nici nu este legalist; el umblă și slujește în libertate, pentru că Hristos l-a pus în libertate (Galateni 5.1). Această poziție de onoare o au toți sfinții. Să avem grijă să nu o pierdem prin tradiții lumești și omenești. Hristos trebuie să fie mereu ținta noastră. El să fie exemplul nostru. Să-L cinstim numai pe El ca Stăpân. Să permitem ca doar Cuvântul Său, El Însuși să fie Conducătorul nostru și Legea noastră.

Vițelul de aur

Când Domnul l-a chemat pe Moise, acesta a urcat pe muntele lui Dumnezeu (Exod 24.13); Aaron, Hur și poporul au rămas jos, la poalele muntelui. Ei trebuiau să fie încercați; dependența și ascultarea lor trebuiau să fie puse la probă în timpul lipsei conducătorului lor. Ceea ce a urmat, arată cât de grav au eșuat și în ce a constat eșecul lor. Moise dispăruse din cercul lor vizual: el era în prezența lui Dumnezeu. Pentru scurt timp, totul părea să meargă bine, dar credința și răbdarea lor s-au clătinat cu timpul. Când au văzut că Moise întârzie să coboare de pe munte, s-au strâns în jurul lui Aaron și i-au cerut să le facă un dumnezeu care să meargă înaintea lor, s-au răzvrătit și au adăugat la cererea lor alte cuvinte, care au descoperit starea lor decăzută: „Pentru că nu știm ce i s-a întâmplat lui Moise acesta, omul care ne-a scos din țara Egiptului!“

La Marea Roșie l-au slăvit pe Domnul pentru salvarea lor (Exod 15.13), dar aici, la poalele Muntelui Sinai și având în vedere slava lui Dumnezeu, care era ca un foc mistuitor pe munte, au decăzut de la Dumnezeu și au dat onoarea Sa altuia. Așa acționează omul; nu numai în starea sa ca om decăzut și pierdut, ci chiar și după ce a aflat salvarea și despărțirea de lume, inima sa rea, condusă de necredință, îl va îndepărta de la Dumnezeul cel viu (Evrei 3.12). Israeliții „L-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor“ (Psalm 106.21) și „în inimile lor s-au întors în Egipt“ (Fapte 7.39). Aceasta a fost rădăcina păcatului lor. Aaron, care a vrut să placă poporului și care, fără îndoială, era în aceeași stare de necredință ca poporul, a strâns podoabele lor și a făcut cu mâna sa un vițel de aur, pe care l-a ridicat înaintea lor; apoi a zidit un altar în fața lui și a vestit o sărbătoare pentru Domnul. Aceasta a fost o acțiune foarte stricată, cu atât mai mult, cu cât aceasta a fost făcută de un bărbat în poziția lui Aaron. Măsura a fost umplută prin unirea Numelui sfânt al Domnului cu această închinare la idoli.

Scena din fața muntelui Sinai s-a repetat mereu în istoria creștinismului. Domnul Isus S-a înălțat în prezența lui Dumnezeu. Poporul Său, Biserica Sa, care poartă Numele Lui și care Îl numește Domnul său, a fost lăsată pe pământ pentru a ține în dependență și ascultare Cuvântul Său, pentru a fi o mărturie pentru Numele Său și pentru a menține domnia Sa până la revenirea Sa. Slujirea și așteptarea (1 Tesaloniceni 1.9, 10) au fost preocupările și poziția creștinilor de odinioară, dar acestea s-au menținut doar o perioadă scurtă. Speranța a fost întunecată; gândirea la cele pământești (Filipeni 3.19) și-a ocupat locul: „Stăpânul meu întârzie să vină“ (Matei 24.48), spuneau mulți, apoi au introdus tradiții omenești, mode lumești, religiozitatea,

meșteșugul preoției și învățăturii demonice, conducând la decăderea de la Dumnezeu. Vițelul turnat – idolatria Egiptului sau cum se numește astăzi, religia naturii, ceva ce se adresează simțurilor omului și acționează asupra vederii sale, a ocupat locul lui Isus în mijloc. Vocea conducătorilor, mărturisirile de credință și liturgiile oamenilor au dat deoparte Cuvântul lui Dumnezeu și poziția lui Hristos ca Fiu peste Casa lui Dumnezeu (Evrei 3.6). Ce altceva este ceea ce se numește astăzi ca fiind „biserica“, decât o tabără stricată, unde voința omului și cuvântul omului exercită supremația? Vocea poporului, care este mereu pus pe rău (Exod 32.22), găsește din aceia într-o poziție bine văzută, care îi împlinesc dorința. Aceștia, ca Aaron, deși ar fi trebuit să știe mai bine, se tem mai mult de popor, decât de Dumnezeu, contribuind în acest fel la decăderea creștinismului. Ce priveliște având în vedere cerul: poporul, aducând de dimineață jertfe de ardere-de-tot și de pace vițelului său de aur – remarcabil este că nu au adus nicio jertfă pentru păcat – și petrecând apoi întreaga zi în dezmăț! „Poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-au ridicat să joace.“ Aceasta este lumea și religia ei, o legătură între fățarnicie și destrăbălare: de la sacrament la sala de dans, de la biserică la teatru, de la altar la masa de jucat cărți și la sticla de bere. Cea mai rea și rușinoasă batjocură pentru Dumnezeu cel sfânt este faptul că tocmai bărbați ca Aaron, aleși de sfatul ceresc și colaboratori ai lui Moise, omul lui Dumnezeu, au pășit ca și conducători și inițiatori ai acestei fapte nelegiuite. Pentru aceasta își vor primi răsplata.

În timp ce la poalele muntelui dezmățul era în toi, pe munte avea loc cu totul altceva. Moise a aflat gândurile Domnului despre acel mod de lucru, iar când a coborât de pe munte și a văzut acea imagine rușinoasă, a fost umplut de gândirea lui Dumnezeu. El nu s-a lăsat orbit de scuzele și minciunile fratelui său. El a auzit din gura Domnului că poporul s-a stricat; el a privit totul din prezența Domnului, a privit totul de pe muntele lui Dumnezeu. Omul duhovnicesc vede păcatul ca o necinstire a lui Dumnezeu și acționează ca atare, chiar și cu cei care s-au făcut vinovați prin păcat sau stau în legătură cu acesta. Când Moise l-a întâlnit cu câțiva ani înainte pe fratele său la muntele lui Dumnezeu, l-a sărutat (Exod 4.27). Amândoi veniseră atunci din prezența lui Dumnezeu, avuseseră părtășie în lumină, dragostea lor era frățescă. Dar Aaron a pierdut părtășia cu Dumnezeu; s-a îndepărtat de cale și a atras cu sine și pe alții. Acum nu era timp de sărutat și nici de a vorbi despre dragostea frățescă, iar Moise știa acest lucru. De aceea el nu s-a făcut de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ci l-a acuzat pe Aaron de păcat. A luat idolul, l-a ars și l-a măcinat în pulbere. Acest lucru s-a făcut în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu; era executarea judecății cerești. Orice altceva ar fi fost insuficient. Onoarea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare, iar Moise nu s-a lăsat oprit de dragostea sa frățescă să nu intervină fidel pentru această onoare.

Dar nu numai atât. El știa că tabăra nu putea rămâne mult timp în odihna Domnului. Astfel a stat la poarta taberei și a strigat: „Cine este pentru Domnul: la mine!“ Acum nu se pune problema cine era israelit; această întrebare a fost lămurită în noaptea ieșirii lor din Egipt; întrebarea era acum: Cine este **pentru** Domnul? „Și toți fiii lui Levi s-au strâns la el.“ Ei au ocupat în public și cu hotărâre locul de partea Domnului; pentru aceasta au primit recunoașterea Sa și le-a dat „legământul Său de viață și de pace“ (a se compara cu Deuteronom 33.8-9; Maleahi 2.5). Ei nu s-au sfiit să exercite judecata lui Dumnezeu chiar și asupra fraților lor; au fost plini de teama de Domnul și râvna pentru Numele Său. În aceste zile, în mijlocul unei tabere stricate, al unei biserici decăzute, în care Numele Domnului este necinstit, domnia lui Hristos nu este recunoscută, iar valoarea Cuvântului Său este pusă la îndoială, se aude din nou: Cine stă de partea Domnului? Nu se pune întrebarea cine este creștin sau nu, ci cine este gata să acorde Domnului locul care Îi revine și să stea de partea Sa, chiar dacă prin aceasta poate pierde cele mai dragi și prețioase comori pământești, pentru a fi ascultător față de voia lui Dumnezeu și pentru a se elibera de legăturile cu cei prin care Domnul a fost necinstit. Prin aceasta, anumite căi comune se pot despărți și se pot desface legături de o viață. Desigur, vor avea de plătit un preț, poate mai mult decât poate suporta carnea și sângele, dar cei care privesc la Domnul și se pun de partea lui Dumnezeu prin harul Său, vor primi putere pentru a ieși din tabără și pentru a

mânii sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a face tot ce a poruncit El. „Moise a luat cortul și l-a întins afară din tabără, departe de tabără, și l-a numit cortul întâlnirii“ (Exod 33.7). Toți cei care Îl caută pe Domnul și aud glasul lui Hristos cel lepădat, al cărui Nume și ale cărui drepturi au fost necinstite în mărturia celor care se numesc biserica Sa, merg afară la El, în afara taberei, strângându-se numai în jurul Numelui Său, pentru a auzi glasul Său ca Păstor al turmei Sale, pentru a fi ucenicii Săi și pentru a recunoaște autoritatea și domnia Sa asupra Casei lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului (1 Timotei 3.14, 15).

Locuința lui Dumnezeu

Cortul întâlnirii a fost locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său salvat. Cele douăsprezece seminiții își așezau tabăra în jurul cortului, iar norul rămânea peste cort. În acest loc au început jertfele, preoția, adorarea divină și închinarea. În Egipt nu era un locaș sfânt. Mai întâi au fost necesare salvarea și separarea, înainte ca locuința lui Dumnezeu să existe sau să fie un loc de închinare și de slujbă. Cortul a fost o umbră a bunurilor viitoare. El indică spre Hristos. Jertfele au fost imagini ale jertfei desăvârșite. Preoția a fost o imagine pentru preoția lui Hristos dincolo de perdea. Desigur, există și multe puncte diferite: jertfele au fost nedesăvârșite și a fost necesar să fie repetate. Preoția era moștenită din generație în generație. După ce a venit Hristos, avem în El o jertfă desăvârșită de o valoare veșnică și un preot care rămâne veșnic. Nu intenționăm să vorbim aici în amănunțime despre aceste imagini. Am vorbit în alte locuri despre ele. Cortul întâlnirii a fost punctul central divin, în jurul căruia s-a strâns poporul și și-a întins tabăra, fiecare la locul stabilit de Dumnezeu. Atunci a fost recunoscută domnia divină: poruncile Sale erau împlinite în totul, ceea ce a dus la onorarea Sa și la binele poporului Său. De la acest cort, El vorbea și le dădea indicații cu privire la tot ce se referea la cinstirea și ordinea Casei Sale (a se compara cu Levitic 1). De acolo a învățat poporul cum să-I slujească, cum să muncească și cum să poarte război (Numeri 1.1). Cortul a fost construit din darurile de bunăvoie ale poporului și a fost înălțat conform modelului divin, care i-a fost arătat lui Moise pe munte (Exod 25.1, 3; 36.1, 7 și Exod 25.8, 9; 34.32). Acolo a venit norul – prezența descoperită a Domnului – și a rămas peste locașul cel sfânt. „Pentru că norul Domnului era deasupra cortului ziua și era un foc în el noaptea“ (Exod 40.38).

Cortul întâlnirii și tabăra, adunarea din pustiu (Fapte 7.38), locul locuinței divine și cercul domniei Sale sunt imagini pentru copiii lui Dumnezeu, pentru locuința și împărăția Sa.

Acolo, în mijlocul națiunilor, poporul Domnului era separat de toate națiunile și neprețuit de a ocupa un loc printre ele, dar era comoara Sa prețioasă, poporul care era aproape de El (Psalm 148.14), în mijlocul căruia El umbla și pe care îl conducea ca Împăratul său (Numeri 23.21). Aceasta era slava deosebită a lui Israel și tăria sa față de dușmanii săi. Prin păcatele lor, au distrus însă acestea. Ei au cerut un împărat la fel ca celelalte națiuni (1 Samuel 8.6). În ochii lui Dumnezeu, ei L-au lepădat astfel (1 Samuel 8.7). A alege un conducător înseamnă de fapt a-L alunga pe Domnul Isus de pe locul Său în mijloc (Matei 18.20). Cel ales poate deține multe daruri; probabil, el îi întrece pe toți în înălțime ca Saul, bărbatul ales de popor; toate acestea nu schimbă nimic. De fapt, prin aceasta, Dumnezeu este lepădat, iar domnia lui Hristos este tăgăduită. Această alegere se aseamănă cu alegerea lui Ieroboam, care a făcut preoți din poporul obișnuit, care nu erau dintre copiii lui Levi. Credincioșii ar trebui să recunoască păcatul clericalismului și al domniei pământești și să fugă de ambele, strângându-se în smerenie în jurul lui Hristos și ținându-se strâns de El ca singurul Stăpân și punct central în mijlocul lor.

Trimiterea cercetașilor

La prima vedere ni se pare că trimiterea celor doisprezece cercetași în țara Canaan ar fi avut loc la porunca Domnului. Dar dacă vom compara Deuteronom 1.22 cu Numeri 13.1-3, atunci vom observa că cercetașii au plecat din dorința omului. „V-ați apropiat toți de mine și ați zis: Să trimitem oameni înaintea noastră, ca să ne cerceteze țara.“ Dacă privim la scopul acestei lucrări, se confirmă realitatea că această lucrare a fost un rod al neascultării și al desconsiderării Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a împlinit dorința inimii lor, așa cum a fost și mai târziu când și-au dorit un împărat; dar nici trimiterea cercetașilor, nici dorința de a avea un împărat nu corespundea voinței lui Dumnezeu. Când Domnul a vestit lui Moise pentru prima dată intenția Sa de a elibera poporul Său, atunci a exprimat aceste cuvinte pline de conținut: „Și am coborât ca să-i scap din mâna egiptenilor și ca să-i fac să se suie din țara aceea într-o țară bună și largă, într-o țară în care curge lapte și miere“ (Exod 3.8). O parte din această promisiune se împlinise deja. Ei fuseseră eliberați din mâna egiptenilor și din țara lor. Ei ar fi trebuit să se încreadă în Dumnezeul lor fidel, care ar fi împlinit și cealaltă parte a promisiunii. Dar în loc să se încreadă în Dumnezeu și să creadă Cuvântul Său, ei au cerut să se trimită cercetași pentru a vedea cum este țara, dacă este bună sau rea, dacă pământul este gras sau slab (Numeri 13.18-20). Parcă ar fi spus: „Noi nu putem accepta pur și simplu descrierea lui Dumnezeu despre țara Canaan, noi trebuie să verificăm, ca să ne convingem. Dumnezeu a spus că în ea curge lapte și miere, dar noi trebuie să vedem dacă este un pământ gras sau slab.“ Deoarece domnea un astfel de duh, se înțelege ușor că s-a dat crezare cercetașilor, când aceștia s-au întors și au adus vești rele. Adunarea poporului a fost dispusă să accepte relatarea oamenilor necredincioși, să creadă ceea ce spuneau ei și să se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Acesta este felul de a fi al inimii omenești. Cercetașii care s-au întors, nu au fost în stare să spună ceva contra țării. Ei au fost nevoiți să confirme că în ea curge lapte și miere, dar au adăugat o descriere exagerată a dușmanilor și a piedicilor pe care trebuiau să le învingă, pentru a lua în posesie țara. Ei au văzut acolo cetăți întărite și mulți uriași, față de care ei se vedeau ca niște lăcuste. Nu s-a auzit niciun cuvânt despre Dumnezeu și promisiunea Sa. Dumnezeu nu juca niciun rol în gândurile lor. Promisiunea Sa „Eu vă voi duce în țară“ nu avea niciun loc în inimile lor. Datorită necredinței lor, ei nu puteau intra în țară (Evrei 3.19). Și au zis unul către altul: „Să punem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt“ (Numeri 14.4)! În inimile lor, ei erau deja acolo (a se compara cu capitoul 11.5), iar unde este inima, acolo va merge curând și piciorul.

Ei se aflau în Cades-Barnea, în fața granițelor țării. Roadele ei erau înaintea lor, le aduceau aminte că Dumnezeu poate să-i ducă în țară și să le-o dea, dar în ciuda tuturor acestor lucruri, ei i-au întors spatele lui Dumnezeu și nu au vrut să intre în țară. Acesta era un semn pentru criza din istoria lor. În ciuda murmurului și a păcatului lor, Domnul i-a purtat prin pustiu, dar această respingere publică a moștenirii, acest dispreț față de Cuvântul Său, Dumnezeu a trebuit să-l judece și să-l pedepsească. Dacă Moise nu ar fi intervenit pentru ei, mânia dreaptă a lui Dumnezeu i-ar fi distrus într-o clipă.

Poporul necredincios a luat decizia sa. Atunci a fost nevoit să umble 40 de ani prin pustiu, a trebuit să moară și să fie înmormântat acolo. Copiii lor urmau să intre în țară și să o posede, dar cei care au disprețuit-o trebuiau să fie omorâți. De aici rezultă învățături foarte importante pentru copiii lui Dumnezeu. Țara bună, promisă este imaginea binecuvântărilor spirituale, bogate (Efeseni 1.3), care stau la dispoziția fiecărui credincios în Hristos, dar trebuie să intre în țară pentru a le poseda. Nu ceea ce vede ochiul, ci pe ceea ce pășește piciorul este posesie. A cunoaște raporturile geografice ale unei țări este ceva, iar a sta pe terenul ei este altceva. Dacă luăm în posesie binecuvântările spirituale, vom ajunge cu siguranță acolo unde sunt fiii lui Anac și cetățile întărite. Strugurii și uriașii se întâlnesc de obicei împreună, iar dacă vrem să savurăm strugurii, trebuie să luptăm contra uriașilor. Strugurii sunt dulci, dar uriașii sunt puternici, și mai degrabă disprețuim proprietatea binecuvântărilor spirituale, decât să ne împotrivim „uriașilor“; unii se întorc în lume și astfel la cădere. De câte ori nu am văzut sfinți, care stăteau direct la

granițele Canaanului ceresc, savurând binecuvântările unei vieți de credință, a unei urmări fidele în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu! Dar apoi au trebuit să ducă crucea: prietenii au fost contra lor, lumea i-a disprețuit, au pierdut probabil bunuri pământești. Acestea sunt cetățile întărite și uriașii, cu care la mulți este încercată credința. Nu s-au gândit la așa ceva, deși citeau în Biblie și au știut probabil că Domnul lor a spus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de *sine însuși* și să-și *ia zilnic crucea* și să Mă urmeze“ (Luca 9.23). Astfel s-au întors într-un oarecare mod din nou în lume și au sfârșit acolo zilele ca rătăciți nefericiți, fiind pentru alții o piatră de poticnire și producându-și lor înșiși o pierdere, pe care nu o pot recupera niciodată.

Istoria ulterioară a acestei cete necredincioase nu o cunoaștem. Dumnezeu a considerat că nu merită să o consemneze. Despre acel timp, când au disprețuit ceea ce era prețios (Psalm 106.24), până s-au întors din nou acolo după 38 de ani dificili ai pelerinajului, nu mai citim nimic. Sunt relatate numai omorârea cu pietre a unuia care a batjocorit sabbatul și păcatul și blestemul răscoalei lui Core, evenimente care au o însemnătate adâncă în istoria unui popor căzut și rebel și care sunt imagini pentru un creștinism decăzut și necredincios (Evrei 10.28; Iuda 11).

Este bine pentru inimile noastre să auzim că din această ceată infidelă au apărut doi bărbați, care și-au recunoscut public credința lor în Dumnezeu cel viu. Caleb și Iosua făceau parte din grupul celor 12 bărbați care au fost aleși să cerceteze țara, dar ei erau însuflețiți de un alt duh decât ceilalți. Ei credeau în Dumnezeu. Ei L-au considerat fidel să împlinească promisiunea dată. Ei au fost gata să-L urmeze pe Domnul fără niciun fel de restricții. Caleb, după 45 de ani, când a fost deja în țară, a recunoscut: „... i-am adus informații așa cum erau în inima mea“ (Iosua 14.7). Chiar dacă ar fi fost dus legat la ochi prin țara Canaan, Caleb ar fi spus că este o țară bună. Vestea despre aceasta nu a primit-o de la ceea ce vedea, ci de la ceea ce i-a spus Dumnezeu său. Cuvântul Domnului era în inima sa; el s-a încrezut în Dumnezeu, atât în ce privește țara, cât și în ce privește puterea lui Dumnezeu de a-i conduce în țară. El a văzut cetățile întărite, a văzut uriașii, dar peste tot și mai mare decât toți era Dumnezeu. El credea că Dumnezeu poate cu siguranță să le dea victoria și a mărturisit: „Să mergem să ne suim îndată și s-o stăpânim, pentru că o vom învinge, cu siguranță“ (Numeri 13.30). Din aceste cuvinte nu rezultă mândrie și aroganță; acesta era limbajul credinței. Acest lucru reiese din cuvintele pe care își bazează îndemnul său: „Domnul este cu noi; nu vă temeți de ei“ (Numeri 14.9). Ce mărturie binecuvântată! Chiar dacă aceasta a rămas fără efect la ceata necredincioasă, el a fost răsplătit din plin de Dumnezeu cel cerului. Când cei zece cercetași necredincioși au fost omorâți în pustiu, Caleb și Iosua au rămas în viață (14.36-38). Ei au primit promisiunea Domnului că El îi va duce în țara promisă, pe care frații lor au disprețuit-o. Ei au trebuit să aștepte 40 de ani împlinirea promisiunii Lui și astfel să adauge la credința lor răbdarea, ei au trebuit să umble în pustiu alături de cei care au vrut să-i omoare cu pietre și au văzut cum unul după altul aceștia au căzut, dar au știut că promisiunea nu-i poate înșela. Ce binecuvântare este pentru noi, când citim în Iosua 14.6-15, cum vechii războinici au intrat în țara în care curge lapte și miere, și auzim din gura lui Caleb mărturia despre fidelitatea lui Dumnezeu! El stătea acolo, sănătos și puternic, la vârsta de 85 de ani, gata de luptă ca în zilele tinereții sale. El a fost gata să urce și să ia în posesie partea sa de moștenire, încrezându-se mereu în faptul că Domnul va izgoni dușmanii. Hebron, care înseamnă părăsire, a fost partea sa de moștenire. Acolo a alungat pe cei trei fii ai lui Anac, care au îngrozit tot poporul. De aici, dragi credincioși, să învățăm că Dumnezeu Se dovedește întotdeauna fidel față de cei care se încred în El și că drumul binecuvântării și al părăsirii este calea fidelității și a ascultării față de tot ce a poruncit Dumnezeu!

Cine stă de partea lui Dumnezeu are întotdeauna victoria; pentru el nu există nicio situație fără ieșire. Voia lui Dumnezeu va deveni cea mai mare bucurie a credinciosului, dacă el, în ciuda slăbiciunii sale, rămâne victorios.

Aproape de sfârșitul călătoriei

Următoarele capitole din Numeri relatează despre ultimele evenimente ale călătoriei prin pustiu. Ele sunt pline de învățături și avertizări pentru credincioșii acestor ultime zile, dar totuși aici ne putem ocupa doar pe scurt cu ele.

Moartea Mariei (Numeri 20.1): Cântăreța, care a dat tonul la cântarea de laudă intonată la malul Mării Roșii, a murit și a fost îngropată în pustiu la Cades. Câți tineri credincioși au început frumos și promițător pe calea pelerinajului, dar curând s-a șters această strălucire! Maria a fost de acord cu murmurele și necredința mulțumii și din această cauză a trebuit să cadă împreună cu alții în pustiu. De aici rezultă o învățătură serioasă pentru noi. Este bine să începem cu o cântare, dar dacă vrem să ne încheiem zilele pelerinajului nostru cu o cântare de laudă, trebuie să umblăm cu Dumnezeu.

Păcatul lui Moise (Numeri 20.7-11): Dintre toate greșelile și păcatele din pustiu, eșecul lui Moise, omul lui Dumnezeu, are o învățătură de o importanță mare pentru noi. El a primit porunca să ia toiagul și să vorbească stâncii, care apoi urma să ofere apa ei înviorătoare. Dar Moise, în mânia sa, a lovit stânca și a vorbit poporului. Moise a vorbit necugetat cu buzele sale, și din această cauză i-a fost interzis să intre în țara promisă. Este adevărat, poporul a întârâat duhul său (Psalm 106.33), dar acest lucru nu a putut să prezinte păcatul său în ochii lui Dumnezeu, care este sfânt, într-o lumină favorabilă. Poziția sa înaltă, fidelitatea sa de odinioară, apropierea sa de Dumnezeu și blândețea sa personală nu au putut contrabalansa această necinstire a lui Dumnezeu cu urmări grave. El a făcut un păcat de moarte și nici rugăciunea sa cu stăruință către Dumnezeu, nici dorința sa arzătoare de a intra în țară (Deuteronom 3.25-27) nu au putut schimba hotărârea lui Dumnezeu. Aici sunt învățături importante pentru sufletele noastre. Neascultarea, chiar dacă este săvârșită de un sfânt, nu poate rămâne niciodată nepedepsită. Desigur, pentru cei care sunt în Hristos Isus nu mai este nicio condamnare (Romani 8.1), dar există o disciplinare părintească, despre care lumea nu știe nimic. Un copil al lui Dumnezeu nu-și poate pierde niciodată locul său în familia divină, dar dacă păcătuiește cu voia, va trebui să simtă disciplinarea mâinii părintești. Cu cât poziția este mai înaltă, cu cât dreptul este mai mare, cu atât mai aspră este disciplinarea. Așa a fost în cazul lui Moise. Totuși, i s-a permis să privească țara bună de pe vârful Nebo și să o vadă netulburat până la capătul ei. El a fost onorat cum nu a fost niciun alt om pe acest pământ înainte de el sau după el, fiind îngropat chiar de Dumnezeu. Dar nu i s-a permis să introducă poporul salvat, pe care îl iubea, în moștenirea sa. Ca și reprezentant al Legii, nu putea acest lucru; ca și slujitor al lui Dumnezeu, a fost neascultător și astfel i s-a interzis intrarea în țară.

Moartea lui Aaron: După Maria, preotul Aaron a fost cel care a trebuit să plece. El a fost condus pe muntele Hor, a fost dezbrăcat de hainele sale preoțești și a fost adăugat la poporul său. Ca și reprezentant al preoției, care a rezultat din Lege, Aaron este polul opus al lui Hristos, a cărui preoție nu va înceta niciodată. „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec.“

Balaam și Balac: Când aproape s-a încheiat călătoria prin pustiu, a pășit un alt dușman contra cetei de pelerini. Este vorba despre Balac, împăratul Moabului, urmat de Balaam, profetul lacom. Nu putem intra aici în amănuntele referitoare la acest eveniment deosebit sau la acțiunea aceluia instrument al lui satan. Este suficient dacă știm că el și-a stabilit ca scop să blesteme și să distrugă poporul lui Dumnezeu. Timpul căutat de el a fost la încheierea călătoriei lor, după patruzeci de ani în care L-au provocat pe Dumnezeu și au fost infideli față de El. Balaam a crezut că Domnul va fi dispus să accepte să blesteme poporul din cauza greșelilor continue. Dar Balaam s-a înșelat. În loc să-i permită lui Balaam să rostească un blestem, Dumnezeu a pus în gura profetului binecuvântări. În locul unei acuzări contra poporului Său, Domnul a exprimat în cuvinte minunate, cum n-a făcut niciodată înainte, plăcerea Sa față de aleșii Săi, a vorbit despre poziția lor glorioasă în harul Său, despre chemarea lor actuală și despre slava lor viitoare. Așa lucrează Domnul. El îl mustră și îl pedepsește pe poporul Său

pentru neascultarea sa, dar El nu permite niciunui dușman să ridice glasul împotriva poporului Său. El nu ascultă acuzațiile împotrivorilor lor. Chiar dacă satan caută un motiv contra sfinților, el nu va putea să obțină judecata împotriva lor. „Dumnezeu este cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă?“ (Romani 8.33-34). Satan poate să ridice acuzare în prezența lui Dumnezeu, dar el nu poate condamna și va veni ziua în care el, „acuzatorul fraților“, va fi alungat de pe locul acuzării și în sfârșit va fi zdrobit sub picioarele sfinților; pentru că ei sunt biruitori prin „sângele Mielului“ (Romani 16.20; Apocalipsa 12.10-11). Lăudat să fie Domnul!

Dar trebuie să fie descoperit încă un atac viclean al dușmanului. Dacă nu poate distruge poporul lui Dumnezeu prin blestem, atunci încearcă să-l ispitească prin viclenie. Dacă diavolul nu poate face nimic „ca un leu care răcnește“, atunci încearcă mai departe ca și „șarpe șiret“ și astfel are, din păcate, de multe ori succes. Despre acest al doilea atac al lui Balaam citim: „L-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel“ (Apocalipsa 2.14) și cu aceasta a avut succes. El l-a adus pe poporul ales și pus deoparte în legătură cu un popor necurat. Indicația din Noul Testament cu privire la „învățătura lui Balaam“, așa cum a apărut ea în biserica din Tiatira, arată și avertizează că aceeași tactică este folosită să aducă Biserica lui Dumnezeu într-o legătură nesfântă cu lumea. Nu a avut deja succes? Diavolul știe foarte bine, că o biserică stricată, amestecată cu oameni nelegiuiți și într-un jug nepotrivit cu necredincioși va atrage asupra sa judecata lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat odinioară cu nedreptatea de la Baal-Peor. Să fie foarte veghetori sfinții lui Dumnezeu! Există deja mulți antihriști. Taina fărădelegii este deja activă. Lucrarea principală a lui satan printre sfinți constă în a-i ispiti să intre într-o legătură și o curvie spirituală cu lumea, pentru ca în acest mod să distrugă mărturia lor ca popor al Domnului, un popor salvat și pus deoparte.

Moștenirea din pustiu: Cele două seminții și jumătate, care au căutat și au găsit moștenirea lor pe partea Iordanului mărginită de pustiu, în afara țării promise (Numeri 32.1), reprezintă o altă formă de creștinism de suprafață, așa cum astăzi este larg răspândit. Asupra lor a acționat atrăgător țara Galaad și suprafețele sale verzi ca pășune pentru vitele lor. La alegerea lor au fost influențați numai de propriile lor interese, așa cum a decis odinioară și Lot (a se compara cu Geneza 13.10); din această cauză, aceste două seminții și jumătate s-au despărțit de frații lor și au pierdut din propria lor vină partea lor în țara promisă. Ei au format după părerea lor un fel de unitate cu frații lor (Iosua 22.10), dar ei au reprezentat întotdeauna pentru locuitorii țării o cauză de slăbiciune și întristare. Această generație se găsește și astăzi printre poporul lui Dumnezeu. Ei rostesc Numele Domnului. Ei afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu, dar locul în care stau ei și modul lor de viață vorbește mai degrabă despre legătura lor cu pământul decât cu cerul. Ei mărturisesc că sunt cetățeni ai chemării cerești. Dar se vede clar că cele pământești au găsit mai mult spațiu în inimile lor decât cele ce sunt sus. Partea cea bună este dincolo de Iordan, în țara asupra căruia ochiul Dumnezeului lui Israel se odihnește mereu și unde El locuiește în mijlocul poporului Său în cortul Lui.

La granițele Canaanului

Ultima etapă a lungii călătorii prin pustiu a fost atinsă și țara promisă apărea în fața cetei de pelerini. Canaan, țara moștenirii lor, se întindea înaintea lor în toată bogăția și frumusețea ei. Era țara în care curgea lapte și miere, cu râuri, văi și dealuri, cu câmpii mănoase și vii, cu întinderi plăcute; toate acestea le vedeau acum cu ochii lor, așa cum le-a descris Domnul. Cât de mult a mișcat acea priveliște minunată inimile poporului pelerin! Trebuiau acum să facă un singur lucru: să pornească și să ia țara în posesie. Prin promisiune, țara le aparținea deja, dar ei trebuiau să intre în ea, pentru a o lua în posesie. Cuvântul Domnului era: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă“ (Iosua 1.3). Nu era suficient să o privească sau să o poată descrie. Ei trebuiau să-și pună piciorul pe acel pământ, pentru a-l poseda și savura. Măsura posesiei lor reale depindea de terenul pe care pășea piciorul lor; mai mult nu posedau.

Aceasta este o lecție pentru noi. Din punct de vedere spiritual, nu este important ceea ce știm, ci ceea ce posedăm într-adevăr, ceea ce îmbogățește sufletul nostru. Cunoștința teoretică fără credință are puțină valoare. Este o deosebire între a citi din Biblie cuvintele „care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos“ și faptul că aceste binecuvântări au devenit o realitate în sufletul nostru. Măsura bunăstării noastre spirituale reale nu constă în ceea ce vedem în promisiunile lui Dumnezeu, ci în ceea ce facem zilnic să devină partea noastră proprie din aceste promisiuni. Orice binecuvântare spirituală este a noastră în Hristos, dar măsura în care este în noi se stabilește prin măsura în care o înțelege credința. Când poporul a plecat din Sitim, ultimul popas în pustiu, și a ajuns la malul Iordanului, era vremea recoltei, anotimpul celor mai mari binecuvântări pământești. Ei au văzut țara posesiunii în starea ei cea mai bună. Dar între ei și țara bună era o piedică. Râul adânc și lat, Iordan, care dădea peste mal, împiedica trecerea lor mai departe. Ce să facă? Să plece mai departe și să lase în seama lui Dumnezeu greutatea! Ei au văzut deja credincioșia Sa, când a separat apele Mării Roșii în fața lor, când au ieșit din Egipt, iar același Dumnezeu și Domn era cu ei și stătea de partea lor, când au ajuns la malul Iordanului.

Să rămânem o clipă aici și să cugetăm la semnificația acestei imagini. Mulți cred că râul Iordan înseamnă moartea, iar Canaan, care stă de partea cealaltă, este o imagine a cerului. În multe cântări, trecerea Iordanului înseamnă de obicei moartea credinciosului, iar „malul strălucitor“, „țara plăcută“ de cealaltă parte este locul în care merge sufletul mântuit, când părăsește trupul muritor. Oricât de mult adevăr ar conține aceste expresii, nu este totuși ceea ce vrea să ne învețe această imagine. Celălalt mal al Iordanului nu poate să indice spre cer, în care va intra credinciosul după viața pământească. Acolo nu sunt cetăți întărite, uriași, care de fier. Credinciosul nu mânuiește acolo nici sabie, nici scut. El nu are de luptat acolo contra nici unui dușman și nu poartă armură. El este în odihnă la Hristos. El este în Paradis. Lupta sa s-a încheiat, războiul s-a sfârșit (2 Timotei 4.7, 8). Dar când israeliții au trecut Iordanul și au intrat în Canaan, ei au trebuit să lupte. Ei au venit ca războinici care duceau sabia și scutul. Erau dușmani care le disputau posesiunea țării, iar Cuvântul Domnului cu privire la acești dușmani era: „Când ți le va da (națiunile) Domnul Dumnezeuul tău înaintea ta și le vei bate, atunci să le nimicești cu desăvârșire“ (Deuteronom 7.2).

Aici, Canaan este imaginea locului actual al binecuvântărilor credinciosului, așa cum este exprimat în cuvintele: „Binecuvântat fie Dumnezeuul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Aici este Canaanul nostru spiritual, „țara în care curge lapte și miere“. În aceeași epistolă sunt descrise luptele și dușmanii noștri: „Lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești“ (Efeseni 6.12). Aceștia sunt „canaaniții“ noștri, care încearcă să ne alunge, pentru a ne împiedica să luăm în posesie binecuvântările noastre. Armura lui Dumnezeu stă la dispoziție pentru a-l face capabil pe luptătorul creștin să pășească împotriva dușmanului și, sub conducerea lui Iosua cel divin, Conducătorul său victorios și Urzitorul mântuirii sale, Hristos înviat, să ia în posesie țara bună.

Trecerea Iordanului

În sfârșit a sosit ziua mult dorită, iar porunca Domnului era clară: pornește și trece Iordanul. Râul neliniștit, care se revărsa peste maluri, stătea înaintea lor și le bloca intrarea în țara cea bună. Dar chiar și Iordanul umflat trebuia să se plece înaintea puterii „Domnului întregului pământ“, care îl conducea pe poporul Său la locul moștenirii lui. În urmă cu 40 de ani, toiagul lui Moise fusese instrumentul cu care a despărțit Marea Roșie, dar acel toiag și mâna care l-a întins erau acum foarte departe de această scenă a Iordanului. „Chivotul“ cu scaunul îndurării, purtat de fiii lui Levi în haine preoțești, a fost acum instrumentul eliberării lui Israel. Imediat ce

preoții, care purtau chivotul sfânt, și-au pus picioarele în apa Iordanului, apele au fost despărțite. Valurile Iordanului au fost împinse înapoi și s-au îngrămădit până la cetatea Adam, un loc necunoscut. În orice caz, însemnătatea acestui nume se află în legătură cu primul om și moartea pe care a adus-o. Aceste ape despărțite în acest mod au fost preluate de Marea Sărată și nu au mai apărut. În acea zi, într-adevăr, Iordanul nu a fost vizibil pentru Israel. Albia uscată se întindea de ambele părți, cât vedeai cu ochii. Preoții, cu chivotul legământului pe umeri, stăteau între popor și apele adunate, și astfel poporul a trecut de partea cealaltă. Atât timp cât preoții cu chivotul au stat între popor și apele adunate, nu putea să-i atingă niciun strop de apă. Înainte ca cel mai slab israelit să poată fi atins de aceste ape, trebuiau să treacă toți pe lângă preoți și chivot. Atât timp cât picioarele preoților „au stat neclintite pe loc uscat, în mijlocul Iordanului“, se aflau în siguranță deplină. Mai multă siguranță nu le putea da Domnul. Și astfel a trecut peste Iordan, nestânjenită și la lumina zilei, întreaga ceată, oameni de război, bătrâni, copii mici, și și-a pus piciorul pe pământul Canaanului.

În aceste imagini sunt iarăși ascunse învățături pentru copiii lui Dumnezeu. Mielul de Paște și sângele stropit în Egipt arătau spre moartea lui Hristos, care salvează de la plata păcatului și de la mânia viitoare. Marea Roșie vorbește despre eliberarea de sub puterea lui satan și despre despărțirea de lume prin crucea lui Hristos. Iordanul este o imagine despre moartea lui Hristos și despre învierea Lui, prin care moartea este desființată, judecata înlăturată și pentru poporul lui Dumnezeu este deschisă o cale spre cer. Trecerea lui Israel prin râul uscat vorbește despre credinciosul care, prin experiență și practică, îndeplinește acel mare adevăr și se vede mort, îngropat și înviat cu Hristos. A înțelege în credință aceste adevăruri minunate și a ți le însuși, înseamnă a găsi intrare în împărăția vastă a binecuvântărilor duhovnicești. Țara bună, în care credinciosului îi sunt cunoscute toate „binecuvântările spirituale în locurile cerești“, „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos“, „nemărginitele bogății ale harului Său“ și „nemărginita mărime a puterii Lui“, această țară se află de partea cealaltă a Iordanului. Omul, care trăiește conform cărnii ca un om din lume, poate citi despre acestea și chiar vorbi, dar savurarea acestor bunătăți este doar partea aceluia care se văd morți și înviați cu Hristos.

Pietrele de aducere-aminte ale Iordanului

Trecerea lui Israel prin Iordan nu trebuia să fie uitată. Doisprezece bărbați aleși, câte unul din fiecare seminție, s-au întors la cuvântul Domnului la albia goală, la locul pe care au stat picioarele preoților; de acolo au ridicat câte o piatră și au dus pietrele la malul Iordanului, unde le-au înălțat în țara promisă. Aceste pietre trebuiau să aducă aminte de puterea Domnului, care a despărțit apele Iordanului și a adus poporul Său în țară. Ele trebuiau să depună mărturie generațiilor viitoare de puterea dreptei lui Dumnezeu. Aceste pietre de aducere-aminte, care au fost ridicate din locul morții și înălțate în afara Iordanului, pentru a fi o mărturie a lui Dumnezeu, ne amintesc de poziția actuală a aceluia care au înviat și se află la Hristos. Odată se aflau ca pietrele în moarte, sub judecată, dar acum sunt înălțați prin harul și puterea lui Dumnezeu și sunt așezați împreună cu Hristos în locurile cerești. Credincioșii, care trăiesc în puterea acestei poziții și printr-o viață zilnică pentru Dumnezeu, care arată că dorința lor este îndreptată spre ceea ce este sus, vor atrage curând asupra lor atenția lumii. Se va pune întrebarea: Ce înseamnă pentru voi aceste pietre? Ghilgal, unde a fost înlăturată rușinea lui Israel, a fost o mărturie constantă pentru toate popoarele pământului despre ceea ce a făcut mâna Domnului pentru poporul Său (Iosua 4.24).

Într-un alt loc a trebuit să fie ridicat un alt monument. În adâncul Iordanului, pe locul pe care au stat picioarele preoților, Iosua a ridicat alte douăsprezece pietre, care trebuiau să fie inundate și îngropate de ape, imediat ce ele se întorceau cu toată puterea lor. Aici avem reversul monedei, dacă se poate spune așa, un alt adevăr. Cele douăsprezece pietre, care au fost ridicate din Iordan și înălțate în Canaan, vorbesc despre poziția credinciosului, ca înviat cu Hristos. Cele

douăsprezece pietre, care au fost îngropate în Iordan, pentru a fi ascunse ochiului omenesc pentru totdeauna, vorbesc despre credincios ca fiind mort și îngropat cu Hristos.

Botezul, imaginea divină vizibilă în exterior a credinciosului mort, îngropat și înviat cu Hristos, este răspunsul Noului Testament la ambele monumente de piatră: în Iordan și *de partea cealaltă* a Iordanului. Pentru cei care cunosc această realitate și și-au însușit-o prin credință, această amintire și această asemănare va fi prețioasă și plină de binecuvântare. Pentru alții, va fi o supărare și o poticnire.

Cartea Iosua istorisește mai departe despre cucerirea țării și împărțirea moștenirii la cele douăsprezece seminții. Energia, râvna și credința, pe care poporul le-a arătat, cuceririle și victoriile, dușmanii învinși și greșelile făcute de popor sunt pline de învățături pentru poporul lui Dumnezeu în aceste zile ale indiferenței și ale dezinteresului pentru lucrurile duhovnicești. Să înaintăm în același duh al credinței, ca războinici încinși, având armura lui Dumnezeu, și ca buni ostași ai lui Isus Hristos (2 Timotei 2.3) să rezistăm în toate împotririile!